

๗๖

มรดกโลก มรดกธรรม

หมั่นสอนลูกหลาน ให้ฝึกใจหยุดนิ่งตั้งแต่วัยเยาว์
เพื่อจะได้ไม่เก้อเขิน เมื่อต่อไปเธอเจริญวัยขึ้นเป็นวัยรุ่น
วัยรุ่น วัยสาว สิ่งเหล่านี้ก็จะติดตัวเธอไป

แม้บางช่วงของวัยจะทำให้พลอไปบ้าง แต่ภายหลังก็จะย้อนหวนกลับคืนมาระลึกนึกถึงช่วงเวลาชีวิตที่ดีที่สุด ที่พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือพระอาจารย์ หลวงปู่ หลวงตาได้เคยอบรมพร่ำสอน แนะนำตั้งแต่เยาว์วัย ก็เท่ากับว่า เราได้ทิ้งมรดกธรรมเอาไว้ให้กับลูกหลานของเรา

แม้เราจะจากโลกนี้ไป ก็จากไปด้วยรอยยิ้มที่งดงาม
หมดห่วง หมดกังวล เมื่อเรากลับสู่เทวโลกแล้ว เสด็จด้วย
ทิพยจักขุลงมา ก็ยังชื่นใจ ปลื้มใจ เก็บเกี่ยวผลแห่งบุญนั้น
ตลอดเวลา แม้มีเพียงกายทิพย์ก็ตาม

เพราะฉะนั้น ตอนนี้อยู่ไหนตอนนี้นั่นคือ ตัวเราต้องทำให้ได้
ก่อน คนที่ได้ในวันนี้ ก็คือคนที่ไม่ได้มาก่อนในวันที่ผ่านมา
เพราะฉะนั้นเราก็เป็นเพียงคนธรรมดาคนหนึ่ง ก็จะเป็น

เช่นเดียวกับท่านเหล่านั้น วันนี้ยังไม่สมหวัง ก็ให้ทำต่อไป พรุ่งนี้ก็จะเป็นวันที่ดีสำหรับเรา เพราะฉะนั้นให้ลูกทุกคน หมั่นตรึก หมั่นนึก หมั่นคิดอย่างนี้

การกระทำอย่างนี้ แม้ไม่พูดออกไปให้ใครทราบ แต่ว่า อยู่ในสายตาของมนุษย์และเทวดา โดยเฉพาะมนุษย์ ตั้งแต่หมู่ญาติ สมาชิกในครอบครัว ที่ทำงาน ทุกหนทุกแห่ง เขาก็จะเฝ้าสังเกตเราอยู่ โดยที่เราไม่รู้ตัว เราก็จะถูก ดูดซับคุณธรรมที่แผ่ขยายจากตัวของเรามากออกไป จะเกิด กระแสเย็นๆ ขึ้น แล้วก็แรงบันดาลใจ ที่จะทำให้เขาอยาก เป็นอย่างเรา

ถ้าเรามีความสุขก็พลอยทำให้เขามีความสุขตามไปด้วย ถ้าเราเย็นเขาก็จะเย็นตามเราไป เพราะฉะนั้น เริ่มต้นที่ตัวของเรา เพื่อตัวเราละ

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐